

Коли почувеш, як в тиші нічній
Залізним шляхом стугонять вагони,
А в них гуде, шумить, пищить, мов рій,
Дитячий плач, жіночі скорбні стони,
Важке зітхання і гіркий проклін,
Тужливий спів, дівочії дисканти,
То не питай: Сей поїзд — відки він?
Кого везе? Куди? Кому вздогін?
Се — емігранти.

Коли побачиш — на пероні десь
Людей, мов оселедців тих, набито,
Жінок, худих, блідих, аж серце рвесь,
Зів'ялих, мов побите градом жито,
Мужчин понурих і дітей дрібних
І купою брудні, старії фанти,
Навалені під ними і при них,
На лицях слід терпінь, надій марних,
Се — емігранти.

Коли побачиш, як отих людей
Держать, і лають, і в реєстри пишуть,
Як матері у виходках дітей
Зацятькують, годують і колишуть,
Як їх жандарми штовхають від кас,
Аж поїзд відійде,— тоді припадок!
Весь люд на шини кидається враз:
«Бери нас або переїдь по нас!»
Се в нас порядок.